

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΜΠΕΝΕΝΤΙΚΤΟΥΣ

ΑΛΤΟΙ
από 9 ευρώ

Γουίνι το αρκουδάκι

Επιστροφή στο Δάσος
των Γαλάζιων Ονείρων

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: RETURN TO THE HUNDRED ACRE WOOD
Από τις Εκδόσεις Egmont, Λονδίνο 2009

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γουίνι το αρκουδάκι – Επιστροφή στο Δάσος
των Γαλάζιων Ονείρων**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Benedictus

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. ΠΕΠΠΑΣ ΑΒΕΕ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

The authorized sequel to A A Milne's original Winnie-the-Pooh Stories,
by David Benedictus, Illustrated by Mark Burgess
in the style of the Original E H Shepard illustrations.

Κείμενο: David Benedictus © The Trustees of the Pooh Properties, 2009

Εικονογράφηση: Mark Burgess © The Trustees of the Pooh Properties, 2009

With acknowledgements to E H Shepard, original illustrator
of the Winnie-the-Pooh Stories.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2010

ISBN 978-960-453-777-8

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΜΠΕΝΕΝΤΙΚΤΟΥΣ

Επιστροφή στο Δάσος
των Γαλάζιων Ονείρων

Εικονογράφηση:
Μαρκ Μπέρζες

Ο ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΜΠΙΕΝΕΝΤΙΚΤΟΥΣ δραματοποίησε την ιστορία του Γουίνι και για τον κινηματογράφο, με την Τζούντι Ντεντς, τον Στίβεν Φράι και την Τζέιν Χόροκς. Το πρώτο του βιβλίο εκδόθηκε όταν ήταν είκοσι δύο χρόνων και το δεύτερο διασκευάστηκε για τον κινηματογράφο από τον Φράνσις Φορντ Κόπολα. Ο Ντέιβιντ διετέλεσε βοηθός του διάσημου σκηνοθέτη Τρέβορ Νουν, δημοσιογράφος στην εφημερίδα *Evening Standard*, ανταποκριτής στο Channel 4 και παραγωγός στο BBC Radio 4.

Ο ΜΑΡΚ ΜΠΕΡΖΕΣ εικονογραφεί παιδικά βιβλία πάνω από είκοσι χρόνια. Τελείωσε τη Σχολή Καλών Τεχνών Σλέιντ στο Λονδίνο και εργάστηκε στο Ζωολογικό Κήπο της ίδιας πόλης, καθώς και σε μια βιβλιοθήκη του Κέιμπριτζ, προτού αφοσιωθεί αποκλειστικά στην εικονογράφηση και τη συγγραφή. Όταν δε ζωγραφίζει, του αρέσει να διαβάζει, να ασχολείται με τον κήπο του, να περπατάει στο δάσος δίπλα στο σπίτι του και να ανακαλύπτει ζεστά μέρη για να κοιμάται το γατάκι του.

Μας χάρισες τον Κρίστοφερ Ρόμπιν
και τον Γουίνι, τα φιλαράκια,
κι ένα δάσος γεμάτο σκιές και ποταμάκια.
Ολόκληρος ο κόσμος χαμογέλασε με τα δικά σου
τα πολύτιμα τα όνειρά σου.
Δέχτηκα το δώρο σου, σελίδα τη σελίδα, και να,
αράδα την αράδα, το έγγραφα ξανά,
για να αποδείξω πως σε κάθε ηλικία, κάθε φορά,
τα όνειρά μας βγαίνουν πάντα αληθινά.

Παρουσίαση

Τον Γουίνι και το Γουρουνάκι, τον Κρίστοφερ Ρόμπιν και τον Γκαρή τους είδαν τελευταία φορά στο Δάσος... αχ, πέρασαν αλήθεια ογδόντα τέσσερα χρόνια; Αλλά τα όνειρα έχουν τη δική τους λογική και τα ογδόντα τέσσερα χρόνια φαίνονται σαν να πέρασε μια μέρα.

Κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο μου, βλέπω τον Γουίνι να λέει:

— Το ογδόντα τέσσερα είναι πραγματικά ένας πολύ καλός αριθμός. Αλλά θα μπορούσαν να είναι ογδόντα τέσσερις εβδομάδες ή μέρες ή λεπτά ή χρόνια.

— Ας πούμε πως πέρασαν ογδόντα τέσσερα λεπτά κι έτσι θα είναι σαν να μην έχει περάσει καθόλου ο χρόνος, του απαντώ εγώ.

— Προσπάθησα να με-

τρήσω μία φορά ως το ογδόντα τέσσερα αλλά, όταν έφτασα στο τριάντα επτά, οι αριθμοί άρχισαν να χοροπηδούν πάνω-κάτω κι έκαναν τούμπες μπροστά μου, ιδιαίτερα το έξι και το εννέα, συμπληρώνει το Γουρουνάκι.

– Αυτό το κάνουν όταν δεν το περιμένεις, μур-μυρίζει ο Γουίνι.

– Θα μας γράψεις στ' αλήθεια καινούριες περιπέτειες; με ρωτάει ο Κρίστοφερ Ρόμπιν. Να ξέρεις πως μας άρεσαν πολύ οι παλιές.

– Εμένα δε μου άρεσαν καθόλου αυτές με το Φελαντάκι, προσθέτει τρέμοντας το Γουρουνάκι.

– Θα υπάρχει και κάτι για να φάμε στο τέλος, έτσι δεν είναι; με ρωτάει ο Γουίνι, ο οποίος έχει πάρει λίγα κιλά τα τελευταία ογδόντα τέσσερα χρόνια.

– Δε θα γράψει τίποτα σωστό, λέει ο Γκαρής. Είμαι σίγουρος γι' αυτό. Τι ξέρει αυτός για τα γαϊδούρια;

Φυσικά κι έχει δίκιο, γιατί στην πραγματικότητα δεν ξέρω τίποτα. Μπορώ μόνο να υποθέσω. Και, αν υποθέσω σωστά, θα επιβραβεύσω τον εαυτό μου με ένα μπισκότο σοκολάτας. Θα διαλέξω όμως ένα από αυτά που έχουν τη σοκολάτα στη μέση, για να μη λερώσω τα χέρια μου κι αφήσω λεκέδες πάνω στο χαρτί. Αν όμως καταλάβω πως υπέθεσα λάθος, τότε δε θα φάω τίποτα.

– Εμείς πάντως θα το καταλάβουμε αμέσως, αν κάνεις κάποιο λάθος, μου λέει ο Κρίστοφερ Ρόμπιν. Και, αν μπορούμε, θα προσπαθήσουμε να σε βοη-

θήσουμε. Ο Γουίνι και το Γουρουνάκι χαμογελούν και κουνούν το κεφάλι τους.

— Όχι πως δε θα κάνεις και κανένα λάθος, συμπληρώνει ο Γκαρής. Αυτό δεν το έχει κατορθώσει ποτέ κανένας.

N. M.

Περιεχόμενα

Επιστρέφει ο Κρίστοφερ Ρόμπιν

*Η Κουκουβάγια λύνει ένα σταυρόλεξο
και διοργανώνεται ένας διαγωνισμός
ορθογραφίας*

*Πώς ο Λαγός οργανώνει
σχεδόν τα πάντα*

*Σταματάει να βρέχει για πάντα
και κάτι γλιστερό βγαίνει έξω από το ποτάμι*

Ο Γουίνι ψάχνει να βρει μέλι

*Η Κουκουβάγια γίνεται συγγραφέας
και μετά ξεγίνεται*

*Η Λότι ιδρύει μια Ακαδημία
κι όλοι μαθαίνουν κάτι*

*Γνωρίζουμε τα πάντα
για το κρίκετ*

Ο Τίγρης ονειρεύεται την Αφρική

*Οργανώνεται ένα Φεστιβάλ Συγκομιδής στο
Δάσος κι ο Κρίστοφερ Ρόμπιν ετοιμάζει μια
έκπληξη*

ΠΕΥΚΟΔΑΣΟΣ

Επιστρέφει ο Κρίστοφερ Ρόμπιν

Πώς ξεκίνησε η φήμη; Κανένας δεν ξέρει. Τη μια στιγμή το δάσος μурμουρίζε όπως συνήθως, ο αέρας έπαιζε με τα κλαδιά, τα πουλιά κελαηδούσαν και το νερό τραγουδούσε στα ποταμάκια. Και την επομένη ακούστηκε η φήμη: Ο Κρίστοφερ Ρόμπιν ξαναγύρισε!

Η Κουκουβάγια είπε πως την άκουσε από τον Λαγό. Κι ο Λαγός από το Γουρουνάκι. Το Γουρουνάκι ισχυρίστηκε πως κάπου το έπιασε το αυτί του και η κυρία Κάγκου πρότεινε να ρωτήσουν τον Γουίνι το αρκουδάκι. Και μια κι ένα τέτοιο ηλιόλουστο πρωινό η ιδέα της φαινόταν πραγματικά υπέροχη, το Γουρουνάκι έτρεξε στο σπίτι του Γουίνι και τον βρήκε να μετράει με αγωνία τα βάζα με το μέλι του.

- Παράξενο, μурμουρίζε ο Γουίνι.
- Τι είναι παράξενο;
- Μακάρι να σέκονταν ακίνητα τα βάζα, απάντησε ο Γουίνι τρίβοντας τη μύτη του με την πατούσα του.

Μόλις γυρίσω αλλού το κεφάλι μου, αλλάζουν θέση. Πριν από ένα λεπτό ήταν έντεκα και τώρα είναι μόνο δέκα. Παράξενο, έτσι;

— Πού το βλέπεις το παράξενο; Αν είναι δέκα, είναι δέκα. Κι αν δεν είναι, δεν είναι, είπε το Γουρουνάκι και μετά σκέφτηκε πως έλεγε βλακείες.

Ο Γουίνι όμως ούτε που άκουσε, γιατί μετρούσε και ξαναμετρούσε τα βάζα του μετακινώντας τα πάνω στο τραπέζι.

— Τι μπελάς! μουρμούρισε. Αν ήταν εδώ ο Κρίστοφερ Ρόμπιν, θα το έβρισκε αμέσως. Ακόμα κι όταν μετρούσε δύο φορές, έβρισκε το ίδιο αποτέλεσμα. Αυτό σημαίνει καλό μέτρημα.

— Μα, Γουίνι... άρχισε το Γουρουνάκι.

Η άκρη της μυτούλας του είχε γίνει ροζ από τον ενθουσιασμό του.

— Από την άλλη δεν είναι εύκολο να μετρήσεις πράγματα που δε μένουν ακίνητα. Όπως τις χιονο-
νιφάδες και τα αστέρια.

— Μα, Γουίνι... είπε πάλι το Γουρουνάκι.

Κι αν η μυτούλα του ήταν ροζ πριν, τώρα είχε γίνει κατακόκκινη.

— Έφτιαξα ένα τραγουδάκι για όλο αυτό. Θέλεις να το ακούσεις, ρώτησε ο Γουίνι.

Το Γουρουνάκι ετοιμαζόταν να πει πως τα τραγουδάκια ήταν πραγματικά περίφημα και ιδιαίτερα όταν τα έφτιαχνε ο Γουίνι, αλλά οι φήμες έπρεπε να προηγούνται. Μετά όμως σκέφτηκε πως ήταν υπέροχο που ήξερε κάποια μεγάλα νέα κι ετοιμαζόταν να τα μοιραστεί. Ύστερα θυμήθηκε το τραγουδάκι που έφτιαξε για χάρη του ο Γουίνι, που τώρα πια είχε ήδη επτά στίχους, τους περισσότερους στίχους από όλα τα τραγουδάκια του κόσμου, κι όλοι ήταν αφιερωμένοι σε εκείνον.

— Αχ, ναι, Γουίνι, θα ήθελα πολύ να το ακούσω, είπε τελικά.

Ο Γουίνι έλαμψε λιγάκι, γιατί ένα τραγουδάκι είναι καλό, κι ακόμα καλύτερο όταν έχει επτά στίχους, αλλά δεν είναι ποτέ ένα αληθινό τραγουδάκι αν δεν το μοιραστείς με κάποιον. Σε αντίθεση με το μέλι που είναι πάντα καλοδεχούμενο και φαίνεται ακόμα πιο γλυκό έπειτα από ένα τραγουδάκι.

Αυτό είναι το τραγουδάκι που τραγούδησε ο Γουίνι στο Γουρουνάκι εκείνη την

ημέρα, η οποία άρχισε σαν όλες τις άλλες και τελικά έγινε πολύ ξεχωριστή:

Μέτρησε το μέλι σου με χαρά,
βάζοντας τα βάζα στη σειρά.
Κάτω από τον ήλιο που φωτίζει
ή μέσα στο χιόνι, όταν χιονίζει.

Και, όταν θα τα μετρήσεις, θα ξέρεις καλά,
πόσα είναι τα βάζα τα λαχταριστά.
Μόνο μετώντας μπορείς μετά
να φας το μέλι με χαρά.

— Και νομίζω πως είναι έντεκα, πρόσθεσε ο Γουί-
νι. Για την Πέμπτη είναι υπέροχος αριθμός, παρόλο
που δώδεκα θα ήταν ακόμα καλύτερος.

— Γουίνι, είπε στα γρήγορα το Γουρουνάκι, για
την περίπτωση που υπήρχε κι άλλος στίχος, πράγμα
καλό από τη μια, χρονοβόρο όμως από την άλλη, πρέ-
πει να σε ρωτήσω κάτι σημαντικό.

— Η απάντηση είναι ναι, απάντησε ο Γουίνι. Ώρα
να τιμπήσουμε κάτι.

— Μα, Γουίνι, ξαναείπε το Γουρουνάκι, ενώ η μυ-
τούλα του έμοιαζε πια με παντζάρι από την αγωνία του,
η ερώτηση δεν έχει να κάνει με τιμπολογήματα, αλ-
λά με κάτι σπουδαίο. Αφορά τον Κρίστοφερ Ρόμπιν.

Ο Γουίνι, που είχε χάσει την πατούσα του στο δέ-
κατο βάζο με το μέλι, την άφησε εκεί για σιγουριά και
ρώτησε:

- Τι σχέση έχει ο Κρίστοφερ Ρόμπιν;
- Κυκλοφορούν φήμες, Γουίνι. Λες να γύρισε πίσω;

Ο Γκαρής, το γκρίζο γαϊδουράκι, βρισκόταν στην άκρη του Δάσους των Γαλάζιων Ονείρων και κοίταζε κάτι γαϊδουράγκαθα. Τα φύλαγε για τις βροχερές μέρες και είχε αρχίσει να αναρωτιέται αν θα ξανάβρεχε ποτέ κι αν θα έχαναν το χυμό τους μέχρι να φτάσει η μέρα της βροχής, όταν είδε μπροστά του τον Γουίνι και το Γουρουνάκι.

- Γεια σου, Γουρουνάκι, είπε. Γεια σου, Γουίνι. Τι δουλειά έχετε εδώ;

- Ήρθαμε να σε δούμε, Γκαρή, απάντησε ο Γουίνι.
- Μια ήσυχη μέρα, έτσι δεν είναι, Γουίνι; Μια μέρα που δεν είχατε τι άλλο να κάνετε. Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας.

Ο Γουίνι αναρωτήθηκε γιατί κάθε φορά που μιλούσε με τον Γκαρή κάτι δεν πήγαινε καλά.

- Βαριόσουν σήμερα, έτσι δεν είναι, Γουρουνά-

κι; Σε παρακαλώ, Γουίνι, μην πατάς πάνω σε αυτά τα γαϊδουράγκαθα.

– Σε ποια να πατήσω, Γκαρή; ρώτησε ο Γουίνι.

– Μα, Γκαρή, έσκουξε το Γουρουνάκι, είναι Κ...

Ρ...

– Κατάπιες κάτι, Γουρουνάκι; Ελπίζω να μην ήταν γαϊδουράγκαθο.

– Ο Κρίστοφερ Ρόμπιν, είπε ο Γουίνι. Γυρίζει.

Όση ώρα μιλούσε ο Γουίνι, ο Γκαρής στεκόταν ακίνητος. Μόνο η ουρά του κουνιόταν, προσπαθώντας να διώξει μια πεταλούδα της φαντασίας του.

– Μάλιστα, είπε μάλλον βραχνά και μετά σταμάτησε. Λοιπόν. Ο Κρίστοφερ Ρόμπιν... Τι να πω... συνεχίσε κι ανοιγόκλεισε αρκετές φορές τα μάτια του. Γυρίζει ο Κρίστοφερ Ρόμπιν. Μάλιστα.

Τελικά η φήμη επιβεβαιώθηκε. Η Κουκουβάγια είχε πετάξει μέχρι το σπίτι του Λαγού. Ο Λαγός είχε μιλήσει με όλους τους Φίλους και Συγγενείς του κι εκείνοι με τη σειρά τους είχαν μιλήσει στον πιο μικρό λαγό από όλους, ο οποίος θυμήθηκε πως είχε δει τον Κρίστοφερ Ρόμπιν. Φυσικά δεν ήταν κι απολύτως σίγουρος, γιατί καμιά φορά θυμόταν πράγματα που δεν είχαν συμβεί ακόμη, αλλά ούτε και θα συνέβαιναν ποτέ. Ρώτησαν και τον Τίγρη να τους πει τη γνώμη του, αλλά εκείνος χοροπηδούσε πάνω στο χαλί της κυρίας Κάγκκου, αποφεύγοντας τα κίτρινα μέρη γιατί ήταν επικίνδυνα, κι έτσι δεν έδωσε σημασία σε αυτά που του είπαν. Η κυρία Κάγκκου όμως είπε στον Λαγό πως ήταν αλήθεια και, όταν η κυρία Κάγκκου έλεγε πως κάτι ήταν αλήθεια, τότε ήταν. Έτσι, αν ο Γουίνι και το Γουρουνάκι πίστευαν πως ήταν αλή-

θεια και η Κουκουβάγια πίστευε το ίδιο και η κυρία Κάγκου το επιβεβαίωνε, τότε θα πρέπει να ήταν αλήθεια. Έτσι δεν είναι;

Αμέσως συγκεντρώθηκαν όλοι για να ψηφίσουν. Έπρεπε να αποφασίσουν αν θα οργάνωναν ένα πάρτι καλωσορίσματος για τον Κρίστοφερ Ρόμπιν. Ο

Ρω, το καγκουράκι, ήταν τόσο ενθουσιασμένος, που έπεσε μέσα στο ποταμάκι, μια φορά κατά λάθος και δύο φορές επίτηδες, μέχρι που η κυρία Κάγκου του είπε πως, αν το ξανάκανε, δε θα του επέτρεπε να έρθει στο πάρτι και θα πήγαινε κατευθείαν στο κρεβάτι του.

Ήταν Ιούλιος. Το πρωινό που θα γινόταν το πάρτι ήταν ζεστό και ηλιόλουστο. Το Δάσος των Γαλάζιων Ονείρων φαινόταν πανέμορφο. Το δυνατό φως του ήλιου είχε καταφέρει να περάσει μέσα από τα κλαδιά και τους θάμνους πιτσιλώντας το χώμα. Η κυρία Κάγκου ανακάλυψε ένα δροσερό μέρος κι έστρωσε ένα τραπέζι με το καλό της λινό τραπεζομάντιλο, εκείνο που είχε σταφύλια κεντημένα στις άκρες του. Ο Λαγός έφερε το καλύτερό του πορσελάνινο σερβίτσιο τσαγιού λέγοντας πως ήταν αντίκα. Όταν ο Γουίνι ρώτησε ψιθυρίζοντας την Κουκουβάγια τι σημαίνει

ανάκα, εκείνη του είπε πως ήταν ένας είδος καρταετού. Η κυρία Κάγκκου μετακίνησε τα φλιτζάνια για να καλύψουν τους λεκέδες που έκανε ο Τίγρης φτύνοντας το βιταμινούχο σιρόπι του Ρω.

Όλα τα ζώα έφεραν λιχουδιές: οι λαγοί φουντούκια, ο Γουίνι ένα βάζο με μέλι (σχεδόν γεμάτο), το Γουρουνάκι λίγο σιρόπι λεμονιού, από εκείνο που αλείφεις την παλάμη σου και μετά τη γλείφεις (μέχρι να γίνει κίτρινη), κι ο Ρω μαζί με τον Τίγρη ζελέδες σε όλα τα χρώματα. Υπήρχαν ποτήρια με χρωματιστά καλαμάκια, σπιτικές λεμονάδες, τετράγωνα καρτιά που έγραφαν πάνω τους τα ονόματα όλων, πράγματα που τα φυσάς και σφυρίζουν, στρογγυλά και μακρουλά μπαλόνια και νοστιμότητα μπισκότα τυλιγμένα με σελοφάν, τα οποία περιείχαν δώρα.

Στη μέση του τραπέζιου βρισκόταν η ωραιότερη τούρτα του κόσμου. Την είχε φτιάξει η κυρία Κάγκου και την είχε διακοσμήσει ο Ρω παρέα με τον Τίγρη. Πάνω στη σαντιγί έγραφε κάτι, μόνο που κανένας δεν μπορούσε να το διαβάσει, ούτε καν η Κουκουβάγια. Όταν ο Γουίνι ρώτησε τον Ρω και τον Τίγρη τι έγραφε, εκείνοι έβαλαν τα γέλια κι έτρεξαν να παίξουν κοντά στις φτέρες.

Στο πάρτι ήταν καλεσμένοι όλοι, ακόμα κι ο Γκαρής. Ο Γουίνι είχε σπρώξει κάτω από την πόρτα του σπιτιού του Κρίστοφερ Ρόμπιν μια ιδιαίτερη πρόσκληση που την είχε γράψει η Κουκουβάγια. Έλεγε:

ΙΔΙΕΤΕΡΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ
ΚΑΛΟΣΗΡΘΕΣ ΣΠΙΤΙ ΣΟΥ,
ΚΡΙΣΤΟΦΕΡ ΡΟΜΠΙΝ,
ΚΑΙ ΚΑΛΟΣΗΡΘΕΣ ΣΤΟ
ΠΑΡΤΗ ΚΑΛΟΣΟΡΙΣΜΑΤΟΣ
ΗΜΕΡΑ: ΣΗΜΕΡΑ

— Τον καλωσορίζουμε τρεις φορές, εξήγησε η Κουκουβάγια, γιατί χαιρόμαστε πολύ που θα τον δούμε.

Όλα τα ζώα κάθισαν στο χώμα και περίμεναν. Για τον Κρίστοφερ Ρόμπιν είχαν κρατήσει ένα κούτσουρο. Οι ζελέδες άρχισαν να ταλαντεύονται από τον ήλιο. Ο Ρω είχε καρφώσει το βλέμμα του στον πράσινο ζελέ που είχε φτιάξει ο ίδιος από σταφύλια και

μπουρνέλα κι έμοιαζε, όταν τον είχε φτιάξει τουλάχι-
στον, με κάστρο. Βρισκόταν πάνω στο τραπέζι, κο-
ντά του. Προσπαθούσε να τον πλησιάσει κι άλλο για-
τί, παρόλο που ήξερε πως ο πράσινος ζελές άρεσε
σε όλους, σ' εκείνον άρεσε *περισσότερο*.

— Οι κόκκινοι ζελέδες είναι οι καλύτεροι, έλεγε σε
όποιον τον άκουγε. Γιατί είναι φτιαγμένοι με φράου-
λες. Και οι κίτρινοι είναι νόστιμοι, έχουν λεμόνι.

Δεν έλεγε κουβέντα για τους πράσινους.

Ο Γκαρής έφτασε τελευταίος στο πάρτι. Κοίταξε
τριγύρω του για λίγο και μετά κάθισε πάνω στο κού-
τσουρο.

— Χρόνια πολλά και τα λοιπά και τα λοιπά, είπε.
Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας που με περιμένατε.

— Μα, Γκαρή... άρχισε το Γουρουνάκι και θα έλε-
γε κι άλλα, αν η κυρία Κάγκου δεν είχε κατσουφιάσει
και δεν του κουνούσε θυμωμένη το κεφάλι της.

— Είμαι σίγουρη πως το πάρτι θα έχει επιτυχία,

είπε η κυρία Κάγκου, αλλά, Γκαρή, γλυκέ μου, έχεις καθίσει στη θέση του Κρίστοφερ Ρόμπιν.

Ο Γκαρής ξεδίπλωσε τα πόδια του και σηκώθηκε αργά αργά όρθιος.

— Είναι άνετα, είπε, όσο μπορεί να είναι ένα κούτσουρο. Είμαι σίγουρος πως ο Κρίστοφερ Ρόμπιν θα χαρεί πολύ που του το ζέстана.

Η ώρα περνούσε κι ο Κρίστοφερ Ρόμπιν δεν είχε φανεί.

Το Γουρουνάκι σήκωσε το μπισκότο του ψηλά στο φως και το κούνησε για να δει αν κουδουνίζει. Μετά το ακούμπησε θλιμμένα κάτω.

— Πότε θ' αρχίσουμε να τρώμε; Ε; Πότε; φώναξε ο Ρω. Οι κόκκινοι ζελέδες είναι οι καλύτεροι. Και οι κίτρινοι. Πότε θ' αρχίσουμε να τρώμε;

— Σε λίγο, αγόρι μου, μη ρωτάς όμως. Δεν είναι ευγενικό.

Ο Γουίνι κοίταζε το βάζο με το μέλι του. Είχε αρχίσει να νυστάζει και να αναρωτιέται αν ήταν ακόμη δικό του το βάζο, σε ποιον θα ανήκε, αν δεν ερχόταν ο Κρίστοφερ Ρόμπιν, κι αν μπορούσε να εκπαιδεύσει κανείς τις μέλισσες για να φτιάχνουν μέλι κατευθείαν μέσα στα βάζα. Γιατί τότε θα χτένιζαν τα μαλλιά τους με τις χτένες χωρίς να κολλάνε. Αν βέβαια οι μέλισσες είχαν μαλλιά. Δε θα ήταν καλύτερα να άφηνε ένα άδειο βάζο

έξω από το σπίτι του για την περίπτωση αυτή; Κι αν έκανε κι άλλη ζέστη; Κι αν εκείνος ήταν... Το κεφάλι του έγειρε κι έβγαλε ένα παράξενο γουργουρητό, κάτι ανάμεσα σε γρύλισμα και ροχαλητό.

— Σας μίλησα ποτέ για το θείο μου, τον Ρόμπερτ; ρώτησε η Κουκουβάγια, παρόλο που τους είχε μιλήσει περισσότερες από μία φορές, καμιά εκατοστή για να λέμε την αλήθεια.

— Καλύτερα να μην κουραστούμε. Όπου να 'ναι έρχεται ο Κρίστοφερ Ρόμπιν, είπε η κυρία Κάγκκου για να την προλάβει.

— Σίγουρα έρχεται από πολύ μακριά, συμπλήρωσε το Γουρουνάκι.

Ντέιβιντ Μπενέντικτους

Γουίνι το αρκουδάκι

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

...και για νεαρούς αναγνώστες με απαιτήσεις

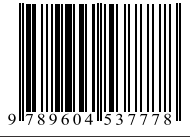
Ο γδόντα τέσσερα χρόνια ύστερα από τις πρώτες περιπέτειες που έζησε ο Γουίνι το αρκουδάκι, ο πολυαγαπημένος ήρωας των παιδιών, ο Κρίστοφερ Ρόμπιν γυρίζει στο Δάσος των Γαλάζιων Ονείρων. Τα ζώα χαίρονται τόσο πολύ, που οργανώνουν διαγωνισμούς, αγώνες, φεστιβάλ, μέχρι κι ολόκληρη Ακαδημία.

Ένα μαγευτικό βιβλίο,
μια υπέροχη,
διασκεδαστική
συνέχεια σε ένα
από τα κλασικά
βιβλία της
παιδικής
λογοτεχνίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-777-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08294